

ИГОР МИТРИЌЕСКИ

9. јули 1995, 12 ч.

ИНСТАЛАЦИЈА - ПЕРФОРМАНС
ВО ПЕШТЕРАТА „УБАВА“ - МАТКА

CAVE

**IGOR
MITRIKESKI**

Претпоставката за просторот начната, замислата за времето сериозно разнишана, досегашните искуства ништожни, акцентот фрлен врз непознатливото ослободувајќи го гледачот од своевидна скрама на перцепцијата.

Тргувајќи од длабок лирски инстинкт, постигнувајќи здржан однос помеѓу архетипското и асоцијативното, со разнобојни ленти *сликајќи ја убавата* пештера надвиена над кањонот на Треска, Игор Митриќевски во својот оригинален Cave Art ни предочува една конкретна поставка сепак со нова апстрактна суштина враќајќи не во своевиден митолошки полисемантизам. Тој при изборот на боите на самолепливите обоени траки кои ги поставува во преплети со стаклитите и сталагмитите се движи од јарки до пастелни, креирајќи пресликување на сопствената духовна супстанција во делото, не претендирајќи при тоа да направи религиозен храм од него, туку влегувајќи во празнината на означениот простор истовремено влегува во процесот на сеопфатна креација. Оваа инсталација која е извонредно парадигматична во предочувањето на структурата на човековата духовност и изразувањето на човековата чувственост, користејќи се со архетипски елементи, со нивно симболизирање и ослободување, наоѓа пат на донесување на митското во сегашноста. Симболичноста на перформансот од друга страна, каде што уметникот пушта две аквариумски рипки во мало езерце, на сосема спротивен крај од пештерата, ја следи линијата на архетипски користени мотиви кои меѓутоа се подведуваат кон историски семантички категории креирајќи конечно еден семантичко/полисемантички систем на уметничката креација.

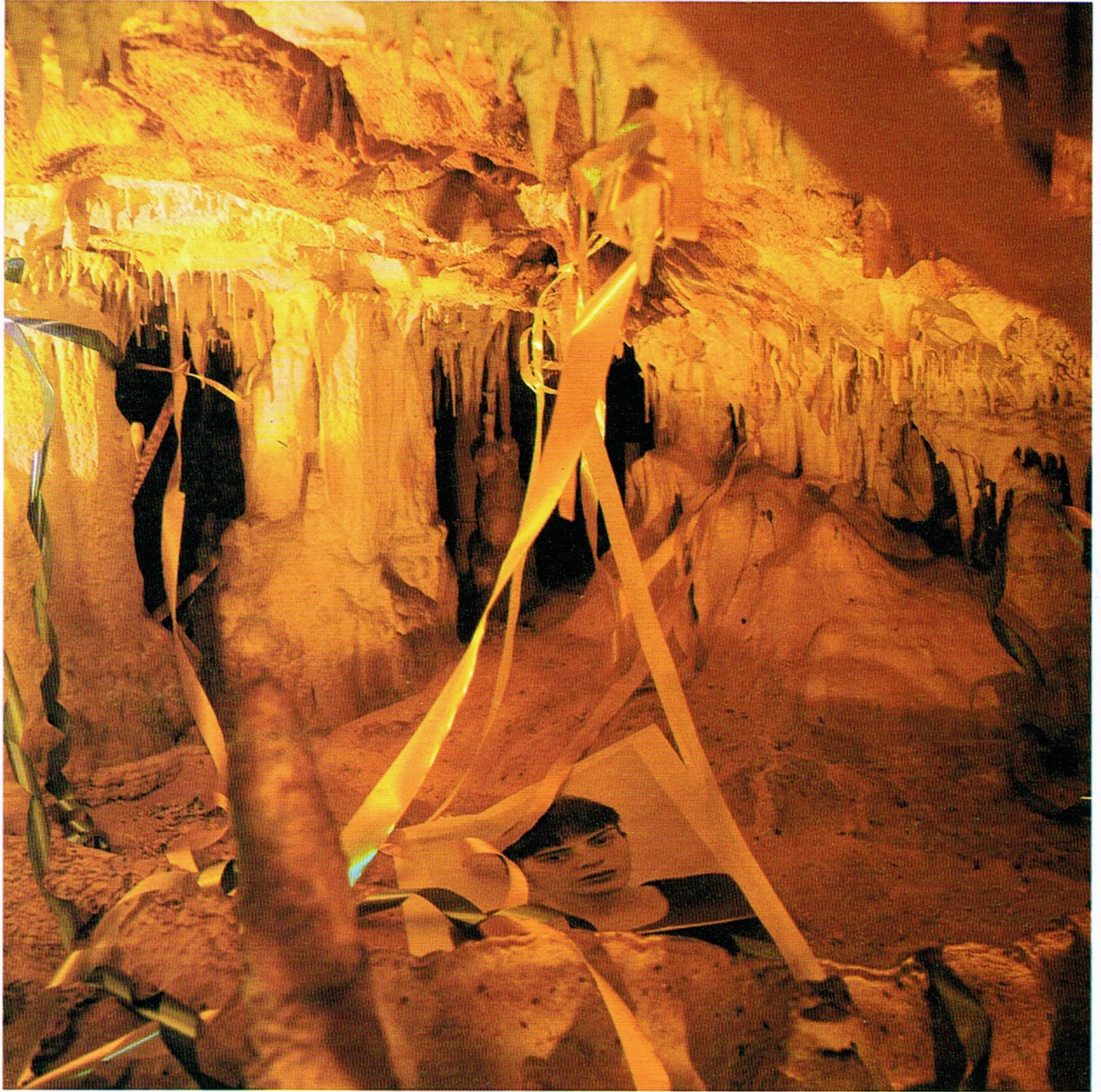
Опонирајќи и на нашата целокупна културна свест со архетипското, Игор Митриќевски успева да ни предочи по најприроден пат дека нашите сопствени претпоставки и критериуми на вреднување се наоѓаат во константна состојба на менливост тесно поврзани со општата културна состојба. Уметникот всушност бивајќи во сопствена потрага по чистотата на духот влегува во областа која што не ламентира

идентитет туку е идентитет по себе. Означувањето кај Игор Митриќевски е повеќе разбрано како суштина отколку како порака. Одсуството на наративното во инсталацијата се јавува како тип на сигнификација кој е одреден од архетипската суштина на појавното. Таа самото е порака по себе и не се оптеретува со црно-бели стилеми и вредносни поларитети, внесувајќи не во директна комуникација со тишината на делото при што внатрешните монолози прекинуваат за момент оставајќи не во една состојба на проширена присутност.

Зачудна во својата едноставност оваа инсталација транспонира компактен полисемантички систем, воведувајќи не во своевидна предисториска неодоивост на субјектот и објектот. Перформансот како своевиден философски контрапункт на инсталацијата внесувајќи семантички категории допринесува за провоцираната комплексност на ова дело. Замислувано десетина години од уметникот за конечно да биде реализирано во симбиоза помеѓу уметничката присутност и пештерата успева да не воведи во своевидна тотална присутност во делото, толку ретка за македонската уметност. Поставувајќи не, од друга страна, во медитативен меѓупростор на она што е видливо/опипливо и тоа другото што не можеме ниту да го претпоставиме (свесни при тоа за неговата присутност), помеѓу енергијата и масата на пештерата, помеѓу сопствениот однос и не-однос, влегуваме преку овој уметнички обликуван простор во своевидна контемплација. Во цела своја чистота се појавува заклучокот за постоење на еден примарен визуелен јазик, семиолошки диференциран во однос на јазичните пораки кој сепак извира од една подлабока структура која што би можеле да ја наречеме архи-интенција или архи-објект од кој што ја извлекуваме оваа архи-текстура делејќи се во континуитет на архи-слика и архи-порака.

Конечно, ова дело повторно го креира светот на архи-мотиви и архи-слики осврнувајќи се на основните аспекти на човечкиот живот.

Мелентие Пандиловски

The presumption of space dipped, the idea about time seriously shaken, the former experiences invalid, liberating the viewer out of a specific scum of the perception by accenting the incomprehensible.

Commencing out of a deep lyrical instinct, achieving a restraint relation between the archetypal and the associative, painting the "beautiful" cave hanging over the canyon of Treska with stripes of different colors, Igor Mitričevski in his original "Cave Art" points out a concrete exhibit however taking us back to a specific mythological polysemantism with a new abstract essence. In the choice of colors of the adhesive colored strips that he places interlaced with the stalactites and stalagmites he moves from the bright to the pastel, creating the copying of his own spiritual substance in the work, not aspiring to make a religious shrine out of it, but by entering the emptiness of the signified space simultaneously enters the process of an all-inclusive creation. This installation that is extremely paradigmatic in the pointing of the structure of human spirituality and the expression of human sensitivity, by using the archetype elements, their symbolizing and liberating, finds a way of bringing the mythical to reality. The symbolism of the performance, on the other hand, where the artist puts two aquarium fish in a small lake, on a completely different side of the cave, follows the thread of the archetypal used motives which are assigned to historical semantic categories creating finally a semantic/polysemantic system of the art creation.

Opposing our thorough cultural conscience to the archetypal, Igor Mitričevski succeeds to point out in the most natural way that our own presumptions and criteria of the evaluating find them selves in a constant state of changing closely connected to the general cultural condition. The artist actually being in a state of search for the spirit enters a field that does not lament identity but is identity by it self. The signification is understood more as an

essence than as a message. The absence of the narrative in the installation appears as a type of signification that is determined by the archetypal essence of the appearential. It is a message by it self and it does not burden it self by black and white stylems and value polarities, carrying us in a direct communication with the silence of the work of art where the inner dialogues stop for a moment leaving us in a state of expanded presence.

Surprisingly strange in its simplicity this installation transposes a compact polysemantic system, leading us in unique inseparability of the subject and the object. The performance as a unique philosophical counterpoint of the installation entering semantic categories contributes to the provoked complexity of the of this work of art. Imagined for a decade by the artist so that it is finally realized in the symbiosis between the artistic presence and the cave succeeds to place us in a original total presence of the work of art, so rare for the Macedonian art. Placing us, on the other hand, in a meditative in-between space of what is visible/tangible and the Other that can not even be imagined (being conscious of its presence), between the energy and the mass of the cave, between our own relation and non-relation, we enter through this artistically shaped space in a specific state of contemplation. In all of its cleanliness a conclusion for the existence of a primary visual language appears, semiologically differentiated from the language messages, yet deriving from a deeper structure that we could call an archi-intention or archi-object out of which we derive this archi-texture dividing it self into continuity on archi-image and archi-message.

Finally, this work of art recreates the world of archi-motives and archi-images pointing at the basic aspects of the human life.

Melentie Pandilovski

Се заблагодарувам за поддршка при
реализација на проектот на:

СПЕЛЕОЛОШКОТО ДРУШТВО "ПЕОНИ"

**РЕПУБЛИЧКИОТ ЗАВОД
ЗА ЗАШТИТА НА ПРИРОДНИТЕ РЕТКОСТИ**

SOROS CENTER FOR CONTEMPORARY ARTS
- SKOPJE, MACEDONIA

СОРОС ЦЕНТАР ЗА СОВРЕМЕНИ УМЕТНОСТИ
- СКОПЈЕ, МАКЕДОНИЈА

ПЕЧАТ: ДОГГЕР